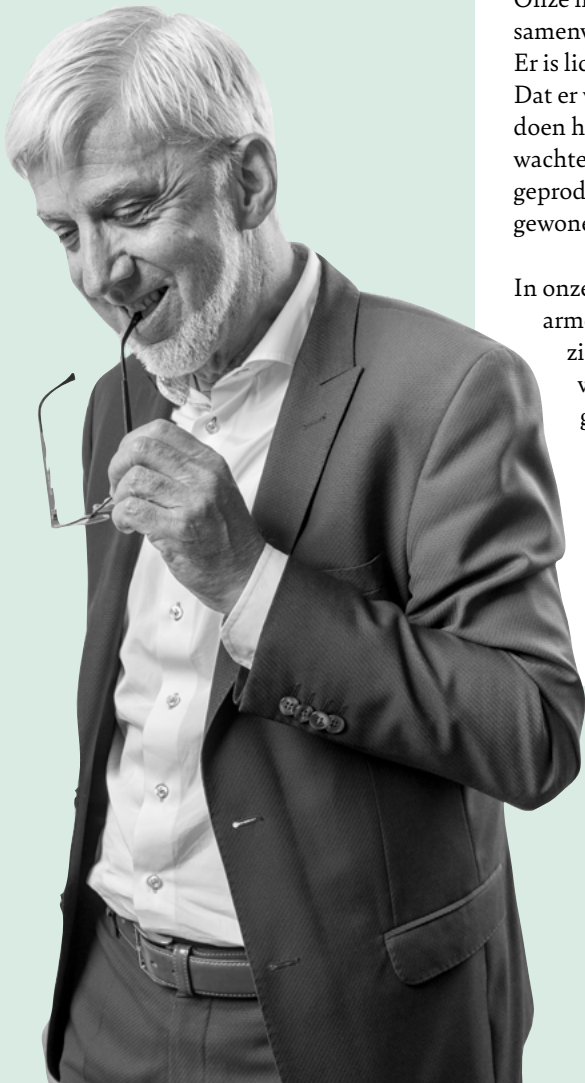

NOG EVEN EENZAME FIETSER

COVID-19 blijft een groot deel van ons leven bepalen. We doen er alles aan om een derde golf te vermijden. Zoveel mogelijk thuiswerken en strenge regels op de werkvloer helpen daarbij.

Ondertussen loopt voor thuiswerkers werk en privé meer en meer door elkaar. Onze sociale contacten zijn minimaal. Kan je trouwens wel spreken van echte sociale contacten bij een chat- of videogesprek? Ze vervangen geen echte connectie, voelen we. Zelfs de eenzaamste fietser beseft nu dat alleen zijn enkel prettig is binnen een context van samenzijn. Een maatschappij is meer dan de optelsom van de individuen. Het is de verbinding tussen mensen die het verschil maakt. Een knuffel, een schouderklopje, een knipoog, een luisterend oor, de aanwezigheid van iemand anders ... Hoe jong of oud we ook zijn, zulke contacten zijn cruciaal voor ons psychisch welzijn.

We kunnen niet ontkennen dat er een soort van mentale moeheid is opgetreden. De ravage van het virus kan niet alleen worden uitgedrukt in overlijdens of in economische termen, ook op mentaal vlak lijden we met z'n allen schade. Besteden we daar als samenleving wel voldoende aandacht aan?

En toch moeten we de moed niet opgeven. Integendeel. Onze maatschappij kan wel wat aan. Op voorwaarde dat we samenwerken, op voorwaarde dat we solidair zijn met elkaar. Er is licht aan het einde van de tunnel.

Dat er vandaag al vaccins zijn – allesbehalve evident – mag ons doen hopen. Ook al moeten de meesten onder ons nog even wachten op dat spuitje, er worden in ijtempo miljoenen dosissen geproduceerd. Dankzij die vaccins zullen wij geleidelijk aan ons gewone leven weer oppikken.

In onze vaccinrace is het belangrijk om achterom te kijken en de armere landen niet achter te laten. Het opbod van 'elk land voor zich' is mondiaal geen goede zaak. Als we dit virus de wereld uit willen krijgen, dan moet een groot deel van de wereldbevolking gevaccineerd worden. De strijd tegen het virus blijft vooral een kwestie van solidair zijn met elkaar. Enkel zo kunnen we één van de zwaarste wereldcrisisen in onze moderne geschiedenis oplossen, zonder daarvoor een ander deel van de bevolking op te offeren. Dat is pas vooruitgang!

Jan Coolbrandt is voorzitter van ACV Openbare Diensten

Reacties: jan.coolbrandt@acv-csc.be